

Az angyal lelke

„Karácsony ünnepén / Mindenhol gyertya ég / békesség jelképe / A gyertyaláng. / Mindennap gyűjtsatok / Gyertyákat, emberek! / Égjen a békeláng / Mindenhol már!” – énekeltem, majd elfújtam a tanári asztalon álló adventi koszorú gyertyáit, mire az osztály üdvivalgásban tört ki, és a táskáikat felnyalábolva az aula felé özönlött.

Nem a gyertyáknak örültek ennyire; december 21-e volt. Kint a borult égből nagy pelyhekben hullott a hó, a padok vastag hótakaró alatt roskadoztak, és az ablakot pókhálószerűen fonta be a jégvirág. Holnap volt hivatalosan az utolsó tanítási nap, nem hivatalosan az egész délelőtt tartó karácsonyi ünnepség, amiben énekkaros lévén természetesen részt vettem.

Mindenki pihent délután, így a barátnőimmal a Nagytemplom előtt felállított jégpálya felé vettük az irányt. Odaértünk, és öt perc múlva már a jeget szántottuk. Lilla Annával beszélgetve róta a köröket, Aliz a hátrafelé fecskét próbálta megtanítani nekem. Engedelmesen feltettem a lábam, ő pedig hátrafelé tolt a pályán.

Később fogócskáztunk. Körbe-körbe forgolódva kerestem a tekintetemmel a többieket, mikor valaki hátulról meglökött. Én épp csak előrébb csúsztam, ő viszont elesett. Megfordultam, hogy felsegítsem. Egy nagyjából tízéves, őzikeszemű, fekete hajú kislány állt előttem. Alig hallhatóan megköszönte, majd leseperte a ruháját, és megfordulva kecsesen visszasiklott az egyesületéhez.

„Szóval műkorcsolyázik!” – állapítottam meg.

A pulóvere hátulján ott virított egy fura szimbólum, csapatának a jelképe.

Késő este értünk haza. Már csak a másnapi fellépésemre maradt időm gyakorolni, utána kimerülten aludtam el.

A másnap reggel szinte összefolyt előttem; korán kelés, félálomban mosakodás, pár falat reggeli, és a hóesésben rohanás az iskolába. Az aula gyönyörűen fel volt díszítve, az ajtók felé felerősítették a fenyőágakat a mézeskalácsokkal együtt, az ablakokra papírból készült rajzói munkákat tettek ki. Az egyik sarokban ott állt a hatalmas gömbökkel és pislákló, meleg fényt árasztó égősorral feldíszített hórihorgas fenyőfa, alatta az osztályok csomagjaival. Csodás, meghitt karácsonyi hangulat uralkodott. Mindezt alig volt időm megcsodálni, már kezdődött is a dupla próba, amit az alsós fellépés, az ajándékok átadása, és végre a szünet követett.

– Rendben, gyerekek, tíz perc múlva érkezik az árvaház, készítsétek a csomagokat! – kiáltotta az énektanárnő, mire két tucat álmos pillantást kapott a teás- és forrócsokis poharak mögül. – Valami életkedv? Karácsony van, gyerekek – sóhajtotta lemondóan, mire megélénkülve, kettes-hármas

csoportokban szállingóztunk a titkárság felé, kihordtuk a csomagokat, majd szomorkás mosollyal néztük, ahogy a felpakolják egy kisteherautóra, és elszállítják.

– Jól van, akkor álljatok fel a felsős műsorhoz! – próbált minket egybeterelni a tanárnő immár az aulában, vajmi kevés sikerrel.

„Fenyőfa, sok cukor / Ajándék mindenhol / De az én szívemben / Nincs nyugalom. / Ki mondja meg nekem / Hogy éljek, s mit tegyek / Karácsony ünnepén / Boldog legyek.” – fújtuk el a kezünkben tartott mécesest a műsor végén. Boldogan követtem a tekintetemmel a felszálló füstöt; még fél óra, és otthon vagyok!

Ám ekkor különös dolog történt. A mennyezet felé kigyózó füstben egy korcsolyázás közben eleső lány, egy furcsa szimbólum, és egy elaludt gyertya képe jelent meg, majd foszlott szerte. A döbbenettől tátogni sem tudtam volna, ám, mire hazaértem, már ki is ment a fejemből a társasozás közepette. Éjszaka visszatértek a képek, de most még egy angyal is társult hozzájuk.

Másnapra óriási bevásárlás volt a terv. Reggel szokás szerint végigpörgettem a telefonomon az időjárást, az üzeneteket és a híreket, amikor az egyik cikk fejlécén megakadt a szemem: „A Megyei Holdfény sugar Gyermekotthon köszöni az általános iskolák nagylelkű támogatását”. A cikk alatt lévő kép a tegnapi műsor azon pillanattörédeke volt, amikor észrevettem a füstben a képeket. Most inkább angyalformája volt, de mire felfoghattam volna, visszadermedt az eredeti alakjába.

Általában nem nagyon szeretek bevásárolni, de az adventi bazár a kedvencem. Most is a legszívmelengetőbb arcát mutatta; a hangszórókból itt-ott felhangzó dallamok egységes zenévé olvadtak a nyüzsgő, izgatott tömegben, az összekeveredett illatokból csak taláalomra lehetett következtetni a portékákra, és a fák szinte ki sem látszottak a rájuk aggatott égősor- és díszmennyeség alól. Nem hazudtam, amikor az „óriási” jelzőt használtam a bevásárlásra, ugyanis kicsivel később ipari mennyiségű szüzpecsenyével és szaloncukorral tértünk haza. Délután anya főzött, apa a munkahelyére ment a laptopjáért, én meg a húgaimmal szánkóztam estig.

December 24-én reggel kótyagosan ébredtem, ugyanis az álmokképek egy perc nyugtot sem hagytak egész éjjel. Ám, amikor rádöbbentem, hogy karácsony van, egy csapásra elszállt az álmoságom. A napot társasozással, olvasással és játékkal ütöttük el, izgatottan várva a délutánt. Estefelé átöltöztünk, és halk zeneszó mellett kibontottuk a karácsonyfa alatt heverő ajándékokat. A húgaim rögtön betérítették a kapott legóval a nappalit, apa felpróbálta az ingeit, anya pedig az új könyveit nézte kedvtelve.

Vacsora után a többiek visszamentek a nappaliba, én még az asztalnál maradtam.

„Halvány kis gyertyaláng, / Hol van a kék madár / Mindenki várja őt / Miért nem jön már? / Sok még a gyűlölet / Éhség és szenvedés / Mikor lesz vége már / Kis gyertyaláng?” – dúdoltam tűnődve a lángok táncát figyelve.

Véletlenül elfújtam a negyedik gyertyát. A plafon felé kúszó füst hirtelen spirálalakban ereszkedni kezdett; a padlóhoz érve egy angyal rajzolódott ki belőle. Az égi tűnemény sorra elfújta a többi gyertyát is, amelyek füstjében megjelent az a pillanat, amikor a korcsolyapályán a lány nekem jött, majd a fura szimbólum, ami mintha a lány pulcsijának a hátuljára égett volna... Végül egy épület, homlokzatán a szimbólummal, és a következő írással: „Holdfényugár Gyermekotthon”. A gyermekotthon kapuján a lány jött ki egy mécsessel a kezében. Elfújta, és előtte is megjelent az angyal. A felismeréstől földbe gyökerezett lábbal álltam a lángokat figyelve, mikor az angyal így szólt:

– Aki elesett, azt illik felsegíteni, nem? – azzal egy füstpamacs kíséretében eltűnt.

Aznap éjjel álmomban megjelent előttem a lány. Most sem szólt semmit, csak mosolyogva bólintott.